

Víctor, el blues resilient

Da capo

per **Frederic Melis**

Amb la publicació del disc pòstum *Víctor Uris & Pedro Riestra*, en direcció editat per Blau, se'm demanà si podria traçar una ressenya no tan musical, sinó un perfil més personal d'en Víctor. Vaig conèixer en Víctor, naturalment, però no he estat mai entre el seu cercle de persones més properes i, per això, he mirat de situar el primer record que serv d'ell i veig que ens emplaça al pati del Col·legi Pius XII a finals dels seixanta. Tots dos entre aquell estol d'infants que jugàvem al que fos, però amb corbata. Més endavant, en deixar el Pius, topàvem ocasionalment fins que aquestes notícies sempre corren molt de pressa— algun amic comú comentà «sabeu que en Víctor ha tengut un accident amb sa Júnior?»

● **Per a qui no ho sàpiga**, de les lesions medul·lars de l'accident de moto, en Víctor quedà paraplègic a punt de fer dasset anys. És davant d'aquestes circumstàncies en què veig encara més sentit a les paraules d'Alex Susanna: «El temps no passa, passen les coses». I, efectivament, passaren moltes coses a la vida d'en Víctor. Segurament, un dels períodes més crítics va ser el període de rehabilitació a Barcelona. Durant uns dos anys connectà profundament amb altres persones ingressades com ell i

Víctor Uris (al centre), amb els seus amics Ignasi Serra i Jaume Nadal davant el Bar Milán, que va esdevenir el punt de trobada del grupet. Foto: J. CAÑELLAS

passà, entre sessions de rehabilitació, d'escoltar la Nova Cançó, la Creedence o Crosby, Stills & Nash a situar la música, l'harmonica i ell mateix al centre de tot. Es tractava d'optar per viure o, només, sobreviure. «La música em salvà», repetí sempre.

● **De nou a Mallorca**, combinà aquest còctel d'energia d'una persona jove amb el contrapunt de limitacions físiques, aconseguint reorientar-se existencialment. Conèixer altres músics, i engrescar-se en l'aventura de l'Harmonica Coixa Blues Band, fou una mostra empírica de resiliència. Carrera musical de banda, oferí nombroses xerrades a escoles on estic convençut que amb la seva experiència, no només conscienciava sobre la prevenció d'accidents, sinó que també transmetia un poderós missatge

de força i determinació davant dels imponderables.

● **Amb els anys**, cada vegada que coincidíem, ençà i enllà, ja fos per *sa placeta del Capitol*, al Bluesville o, darrerament, als sopars [organitzats per n'Oscar], sabia trobar, com sempre, el moment de l'acudit i la facècia. De la seva personalitat, em cridava l'atenció la paradoxa d'un músic de blues, gènere associat a sentiments en to menor, però amb un tarannà sorprenentment positiu, fins que un dia m'enflocà: «*tio, és que em vaig haver de llevar la cadira del cap i me la vaig fotre al cul*», que és un contundent raonament—molt *made in Víctor*—i una lliçó vital per mirar amb decisió el futur i aquestes coses que, inevitablement, ens poden passar. Onsevulla que siguis, bufa, Víctor, bufa!

Cortesia a Sa Soll

Escala de replans

per **Lluís Maicas**

En el replà de l'escala de diu-menge passat vaig esmentar, gairebé de puntetes, la plaquette *Cortesia*,

editada per Sa Soll Edicions, a la qual Horacio Sapere i jo mateix, cadascú a la seva pròpia manera, divagam sobre aquesta antiga demostració d'urbanitat, la qual adhesió és només la cortina de seda rera la qual s'oculta la condició pusil·lànim dels sotmesos. Com tan sovint passa, un dels poemes breus que havia de fer part del recull restà apartat, que no oblidat, del conjunt. Que els dos versos no tenien vocació d'inèdits es palesà en la insistència a abandonar el silenci de l'oblit. De primer els vaig anotar en una llibreta per si de cas era avinent encabirlos en algun assaig de concentració, pòstum a l'edició de la col·lecció, però aviat vaig adonar-me que no eren allà on volien estar. A força d'empènyer han aconseguit, per tal de no ser ignorats, espai en un lloc inadequat. Ja havia elogiat «La cortesia/de la brevetat» i vaig voler creure que havia quedat cabal amb el concepte d'estalvi que últimament m'exigeix la poesia. En principi em semblà redundant, o reincident, insistir en la idea de l'economia. La brevetat no està lliure de perills, car la concisió per excel·lència és el silenci. Això no obstant, el petit poema que fou foragitat de la selecció publicada ha aconseguit la seva efímera glòria. «La cortesia/de la línia recta» o, el que és el mateix, l'elogi de la distància més curta entre dos punts, fa referència a la manera de deixar d'emprar paraules innecessàries per abastar, i expressar, el bessó d'allò que reivindica ser transmès de forma clara i condensada.

Novedades por A.S.

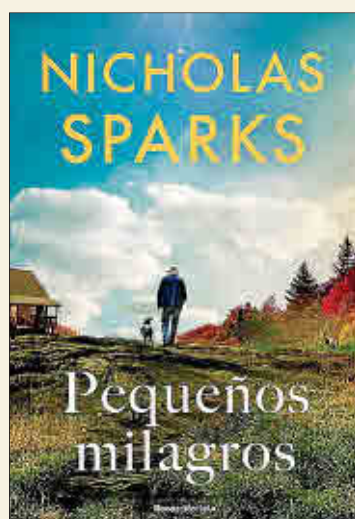
Silvia Aliaga
Prodigioso principio de amor
PUCK

❖ Adrián Montes y Rhys Cooper tienen un talento innato para la magia, pero no se soportan demasiado. Tras haber tratado de evitarse durante toda su infancia y adolescencia, en sus idílicos veranos en la Toscana, ahora se verán forzados a trabajar juntos para resolver un misterio: el que rodea la muerte de sus madres. Ambas sufrieron un extraño accidente.

Stacey Halls
La señora England
UMBRIEL

❖ Cuando Ruby May asume la responsabilidad de cuidar a los hijos de Charles y Lilian England, una pareja adinerada perteneciente a una poderosa dinastía de propietarios de fábricas, tiene la esperanza de que ese sea el nuevo comienzo que necesita. Pero a medida que se adapta a la vida en la aislada Hardcastle House, se hace evidente que algo no va del todo bien.

Nicholas Sparks
Pequeños milagros
ROCA EDITORIAL

❖ Tanner ha pasado toda su vida yendo de un lugar a otro, sin pertenecer a ninguna parte. Cuando su abuela, poco antes de morir, revela el nombre y el lugar donde vivía el padre que nunca conoció, Tanner decide visitar Asheboro para dejar el pasado atrás y seguir con su vida. El autor de *El cuadero de Noah* vuelve a emocionarnos con una historia de amor.

Laura Terciado
La única lesbiana de Ávila
UMBRIEL

❖ Laura Terciado, al igual que muchas otras lesbianas, ha vivido una infancia y adolescencia marcada por la soledad y la incomprensión. «Seguramente alguna vez hayas sentido que todos son normales menos tú. Yo nací y crecí en Ávila pensando que era la única lesbiana de la ciudad y estando segura de que el Diablo vendría a por mí», confiesa Laura.

Silvia Sancho
Viento en las manos
TITANIA

❖ Rita vive del turismo en su amada isla de Guam. Necesita dinero para construir un centro social que mejore la vida de los vecinos. Por ello pone siempre buena cara, incluso ante turistas malcarados como Liam, que llega a la isla sumido en la desesperanza. Liam es cirujano plástico, vive en Florida y ha viajado a la isla huyendo de un desengaño amoroso.